

dwóch podręczników akademickich i pięciu książek. Wypromował ponad 30 magistrantów oraz ponad 10 doktorów. Wśród jego doktorantów znaleźli się: profesorowie Włodzimierz Mozgawa, Maciej Sitarz i Marek Nocuń oraz dr Witold Jastrzębski. Był członkiem komitetów redakcyjnych i redaktorem czasopism wydawanych przez Elsevier: „Vibrational Spectroscopy” i „Journal of Molecular Structure”. Należał do wielu krajowych i zagranicznych stowarzyszeń naukowych. W 1986 roku zasiadł w Komisji Nauk Ceramicznych PAN, a w 1994 roku w Komisji Chemii PAN. Był też współzałożycielem Małopolskiego Klubu Konserwatywnego.

W uznaniu zasług i dokonań wyróżniony został wieloma medalami i odznaczeniami, między innymi: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, był również honorowym obywatelem Jarosławia. Profesor Mirosław Handke zmarł 22 kwietnia 2021 roku w Krakowie. Pochowany został na cmentarzu Rakowickim. Kwatera LXXXIII, rząd 8, miejsce 2.

Jego portret rektorski namalowany przez Zdzisława Pabisiaka znajduje się w auli głównej AGH.

Źródła do biogramu:

- *Kto jest kim w ceramice: 50 lecie Wydziału Inżynierii Materiałowej i Ceramiki: 1949–1999*. [AGH]. Kraków 1999, s. 130-131, [foto]
- Kwiek J.: „Solidarność” w Akademii Górniczo-Hutniczej w latach 1980–1990. Kraków 2015, s. 16–319
- Mazurkiewicz M.: *Jak zostałem profesorem, czyli pół wieku w AGH*. Kraków 2016, s. 129–283
- Mirosław Handke – Wikipedia, wolna encyklopedia [online] [przełączany 28.09.2022]. Dostępny w: https://pl.wikipedia.org/wiki/Miros%C5%82aw_Handke
- Mozgawa W.: Profesor Mirosław Handke - Człowiek instytucja. Biuletyn AGH 2021, nr 159-160, s. 34-36, [foto]
- *Non omnis moriar... : groby Rektorów Akademii Górniczej i Akademii Górniczo-Hutniczej*. Z. 4 – 2021. Oprac. H. Sierński. Kraków 2021, s. 185-194, [foto]
- Pożegnanie prof. dr. hab. Mirosława Handkego [online] [przełączany 10.05.2021]. Dostępny w: <https://www.ceramika.agh.edu.pl/pl/wydarzenia/1382-pozegnanie-prof-dr-hab-miroslaw-handkego>
- Profesor dr hab. Mirosław Handke (ur. 1946) [online] [przełączany 6.12.2018]. Dostępny w: <https://www.agh.edu.pl/uczelnia/historia-i-tradycja/poczet-rektorow-agh/miroslaw-handke/>
- Tyrański W.: *Kto jest kim w Krakowie*. Kraków 1999, s. 112-113
- *Who is who w Polsce: leksykon biograficzny z około 13.750 nowymi wprowadzeniami, z około 4.550 zmianami i z około 24.800 wymienionymi nazwiskami znanych polskich osobistości, częściowo ze zdjęciami*: [Cz. 1, A-Ma]. Wyd. 3 uzup. Zug 2004, s. 1300
- Wspomnienia Profesorów AGH – prof. dr hab. Mirosław Handke [online] [przełączany 30.09.2022]. Dostępny w: <https://100lat.agh.edu.pl/wspomnienia-profesorow-agh-prof-dr-hab-miroslaw-handke/>

Dyrektorzy Biblioteki Głównej AGH – część VI

Profesor Andrzej Michał Szewczyk

Dyrektor w latach 1981–1982

Hieronim Sierński

Biblioteka Główna AGH

Andrzej Michał Szewczyk urodził się 8 czerwca 1929 roku w Nowym Sączu. W latach 1948–1952 studiował na Wydziale Elektromechanicznym uzyskując tytuł inżyniera, następnie w związku ze zmianami organizacyjnymi w akademii kontynuował edukację na Wydziale Elektryfikacji Górnicztwa i Hutnictwa. Studia ukończył w 1954 roku uzyskując tytuł magistra. Jeszcze jako student – w 1953 roku – rozpoczął pracę asystenta w Zakładzie i Katedrze Maszyn Elektrycznych Wydziału Elektryfikacji Górnicztwa i Hutnictwa AGH. W 1962 roku na podstawie pracy „Algebraiczna teoria niesymetrii transformatorów wielofazowych idealnych”, napisanej w Katedrze Maszyn i Pomiarów Elektrycznych Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej pod kierunkiem profesora Władysława Kołka, uzyskał doktorat. W początkowym okresie swojej działalności naukowej zajmował się metodami projektowania wzmacniaczy magnetycznych, a następnie badaniami nad

teorią obwodów elektrycznych i magnetycznych w maszynach elektrycznych. Wiele prac naukowych z tego okresu było wyróżnianych. Począwszy od 1964 roku rozszerzył swoje zainteresowania na ogólną teorię maszyn elektrycznych. W 1970 roku został przeniesiony do Zakładu Maszyn i Układów Elektromechanicznych Instytutu Automatyki i Elektroniki Przemysłowej tegoż wydziału. W 1973 roku na podstawie rozprawy „Równania podstawowej jednowymiarowej teorii maszyn elektrycznych” uzyskał stopień doktora habilitowanego. W 1975 roku został powołany na stanowisko docenta. W związku z habilitacją i mianowaniem na stanowisko docenta, a więc samodzielnego pracownika nauki, jego działalność naukowa była wielokrotnie poddawana ocenie. Profesor Kazimierz Mamro tak o nim powiedział: „Muszę powiedzieć, że mnie bardzo właśnie jako to zaimponowało, że dr Szewczyk najpierw pracował w maszynach elektrycznych i wynikiem tego

fot. arch. BG AGH

Profesor Andrzej Michał Szewczyk

jest jego praca doktorska i habilitacyjna, a jednocześnie potem z jakąś wielką swobodą przechodzi z maszyn elektrycznych i wykłada maszyny matematyczne. Oczywiście jak się tej sprawie przyjrzeć to jest to jednak sprawa zastanawiająca”. Równie pozytywnie i życzliwie przedstawił go profesor Antoni Pach: „Dr Szewczyk jest znany jako bardzo odpowiedzialny pracownik, sumienny i rzetelny. Ze wszystkich obowiązków wywiązuje się bardzo dobrze”. W ramach współpracy z przemysłem brał udział w kilku dużych projektach wdrożeniowych o charakterze pomiarowo- optymalizacyjnym między innymi w Hucie „Łaziska”, Domelu Wrocław, Hucie „Zawiercie” i Hucie „Baldon”. W 1970 roku rozpoczął działalność dydaktyczną prowadząc ćwiczenia z miernictwa elektrycznego i maszyn elektrycznych. Prowadził również wykłady i ćwiczenia z elektrotechniki teoretycznej, a następnie z techniki cyfrowej, elektronicznej techniki obliczeniowej i maszyn matematycznych. W latach 1973–1979 był zastępcą kierownika, a następnie kierownikiem Ośrodka Techniki Obliczeniowej w Instytucie Informatyki i Automatyki Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH. W tym okresie nawiązał współpracę z Biblioteką Główną w zakresie przygotowania do jej komputeryzacji. Współpracował ściśle z Pracownią Automatykacji, która funkcjonowała wówczas w ramach Oddziału Informacji Naukowej BG. W 1980 roku został przeniesiony do nowo utworzonego Instytutu Informatyki na Wydział Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki. 30 grudnia 1980 roku rektor Roman Ney powołał go na stanowisko dyrektora BG AGH, na okres 1 stycznia 1981 – 30 września 1982 roku. Za czasów jego dyrekcji w BG było 10 bibliotekarzy dyplomowych, 62 pracowników służby bibliotecznej, 32 pracowników technicznych i innych, w tym 49 z wykształceniem wyższym. Prowadził seminaria dla zespołu automatyków BG: „System Operacyjny George”, „Wstęp do ogólnej teorii systemów”. W tym też czasie był promotorem prac magisterskich, które bardzo mocno wiązały się z komputeryzacją bibliotek, między innymi: „Projektowanie dialogo-

wych systemów informatycznych”, „Komputerowy system informacji bibliotecznej”. Na seminariach bibliotecznych wygłosił kilka referatów, między innymi: „Koncepcja matematycznej teorii danych” i „Perspektywa komputeryzacji Biblioteki Głównej AGH”. Brał też udział w konsultacjach dotyczących komputeryzacji Biblioteki Głównej i AGH. W zakresie lingwistyki komputerowej aktywnie współpracował z Instytutem Języka Polskiego PAN. W bibliotece prowadził między innymi seminarium z podstaw analizy systemowej dla pracowników. Z dniem 1 października 1981 roku został przeniesiony na etat docenta naukowo-badawczego w Instytucie Informatyki Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki, jednakże postanowieniem rektora AGH, w okresie od 1 października 1982 roku do 30 września 1983 roku, został oddelegowany do pracy w Bibliotece Głównej.

W 1991 roku został profesorem nadzwyczajnym AGH. W latach 1987–1990 był prodziekanem Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki. Był opiekunem kilku prac dyplomowych na kierunku informatyka, tematycznie związanych z komputeryzacją bibliotek.

Profesor był elektrotechnikiem i informatykiem, specjalistą w zakresie teorii maszyn elektrycznych, języka programowania maszyn cyfrowych, analizy obiektowej i edukacyjnego zastosowania informatyki. W latach 1984–1991 był docentem w Wyższej Szkole Pedagogicznej im. KEN w Krakowie oraz zatrudniony też w Centralnym Ośrodku Technologii Nauczania w Krakowie.

Profesor dość aktywnie działał w kilku stowarzyszeniach naukowych i zawodowych, między innymi był członkiem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej oraz Komisji Elektrotechniki, Informatyki i Automatyki Oddziału Krakowskiego PAN, podkomisji Aparatury Rady Głównej Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Towarzystwa Naukowego Organizacji Kierownictwa i Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich. Na terenie macierzystej uczelni był członkiem Senackiej Komisji ds. Nauki, Rektorskiej Komisji Wydawniczej, Rady Wydziału EAiE, sekretarzem Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów oraz kilku komisji ds. przewodów doktorskich. Jego dorobek publikacyjny jest dość skromny. Był autorem około 20 publikacji, w tym kilku książek. Jako nauczyciel akademicki był promotorem i recenzentem kilku prac doktorskich. Konsultował bądź prowadził kilkadziesiąt prac dyplomowych magisterskich i inżynierskich. W uznaniu zasług wyróżniony został, między innymi Złotym Krzyżem Zasługi i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

W 1999 roku przeszedł na emeryturę. Zmarł 16 września 2012 roku, po długiej i ciężkiej chorobie. Został pochowany na cmentarzu Salwatorskim w Krakowie.

Źródła:

- Dudziak-Kowalska M., Janczak B., Krawczyk J.: *Nie tylko bibliotekarze...: pracownicy bibliotek Akademii Górniczo-Hutniczej w stuleciu Uczelni*. Kraków 2019, s. 127-128, [foto]
- Krawczyk J., Janczak B., Dudziak-Kowalska M.: *Bibliotekarze w dziewięćdziesięciolecie Akademii Górniczo-Hutniczej*. Kraków 2009, s. 48
- Mitkowski W.: *Kronika Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH*. Kraków 2002, s. 65-70
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 353
- Wniosek o powołanie na stanowisko docenta w Instytucie Informatyki i Automatyki AGH dr hab. inż. Andrzeja Szewczyka. [Protokół z Posiedzenia Senatu AGH... 24.04.1975], s. 80-82